

Vlaams
Parlement

ingediend op **1381** (2017-2018) – Nr. 2
24 januari 2019 (2018-2019)

Verslag

namens de Commissie voor Leefmilieu, Natuur, Ruimtelijke Ordening,
Energie en Dierenwelzijn
uitgebracht door Piet De Bruyn

over het voorstel van decreet

van Bart Caron, Ingrid Pira, Elisabeth Meuleman en Johan Danen

houdende wijziging van het Jachtdecreet
van 24 juli 1991, wat de jachtrechten betreft

Samenstelling van de Commissie voor Leefmilieu, Natuur, Ruimtelijke Ordening, Energie en Dierenwelzijn:

Voorzitter: Tinne Rombouts.

Vaste leden:

Piet De Bruyn, Andries Gryffroy, Axel Ronse, Ludo Van Campenhout, Wilfried Vandaele, Elke Wouters;
Robrecht Bothuyne, Lode Ceyssens, Tinne Rombouts, Valerie Taeldeman;
Gweny De Vroe, Bart Tommelein;
Rob Beenders, Bruno Tobback;
Johan Danen.

Plaatsvervangers:

Jelle Engelbosch, Sofie Joosen, Jos Lantmeeters, Jan Peumans, Grete Remen, Sabine Vermeulen;
Sonja Claes, Jos De Meyer, Bart Dochy, Orry Van de Wauwer;
Willem-Frederik Schiltz, Sas van Rouveroi;
Bert Moyaers, Els Robeyns;
Elisabeth Meuleman.

Toegevoegde leden:

Stefaan Sintobin;
Hermes Sanctorum-Vandevoorde.

Documenten in het dossier:

1381 (2017-2018) – Nr. 1: Voorstel van decreet

De Commissie voor Leefmilieu, Natuur, Ruimtelijke Ordening, Energie en Dierenwelzijn besprak op 15 januari 2019 het voorstel van decreet van Bart Caron, Ingrid Pira, Elisabeth Meuleman en Johan Danen houdende wijziging van het Jachtdecreet van 24 juli 1991, wat de jachtrechten betreft (*Parl.St.* VI.Parl. 2017-18, nr. 1381/1).

1. Toelichting

Bart Caron roept de zomer van 2017 in herinnering, toen de digitale kaartenbank *geopunt.be* voor het eerst de Vlaamse jachtplannen openbaar maakte, op herhaald verzoek van de natuurverenigingen en met akkoord en medewerking van de jagersverenigingen. Al meteen na de publicatie bleek de afbakening van nogal wat jachtplannen problematisch te zijn. Tal van verkavelingen, bedrijven-terreinen en schoolgebouwen bleken opgenomen in dergelijke plannen, omdat die ouder waren dan de ruimtelijke ontwikkelingen of de eigendomswijzigingen. Het is blijkbaar erg moeilijk om de plannen up-to-date te houden, stelt de spreker vast, of om met de nieuwe eigenaars een jachtrechtovereenkomst af te sluiten.

Heel veel eigenaars waren verbaasd hun eigendom in een jachtplan opgenomen te zien, terwijl ze formeel nooit de overdracht van het jachtrecht hadden goedgekeurd. De spreker erkent dat men zijn kadastraal perceel uit een jachtplan kan laten schrappen, maar dat vergt een ambtelijke procedure, die niet eenvoudig is. Vogelbescherming Vlaanderen startte in 2015 de campagne *#schietinactie* om die te promoten. Op enkele jaren leidde dat tot de schrapping van 241 hectare uit jachtplannen. Recente cijfers ontbreken vanwege de lange duur van de procedure. Bijkomende complicatie is de versnippering van de Vlaamse ruimte en de snel veranderende eigendomsstructuren.

Zijn voorstel van decreet bepleit een schriftelijke regeling van de toekenning van jachtrechten tussen eigenaars en jagers of wildbeheereenheden. De overeenkomst loopt maximum vijf jaar maar is verlengbaar, en bevat het nummer van het perceel. Het besluit van de Vlaamse Regering van 25 april 2014 houdende de administratieve organisatie van de jacht in het Vlaamse Gewest bepaalde trouwens zelf dat er een schriftelijk bewijs nodig is voor percelen die nieuw worden opgenomen in een jachtplan. De Raad van State gaf de Hubertusvereniging evenwel gelijk dat de vereiste van het schriftelijke karakter geen bevoegdheid is van de Vlaamse Regering, maar van het Vlaams Parlement. Hij citeert de Raad: "De omstandigheid dat artikel 7, vierde lid, van het Jachtdecreet stelt dat de Vlaamse regering de vorm bepaalt, alsook het tijdstip en de wijze waarop de plannen worden neergelegd, en de extra informatie die moet worden verstrekt, houdt niet in dat de Vlaamse Regering afbreuk kan doen aan de wil van de decreetgever dat bij het plan dat de jager van zijn jachtterrein indient, geen schriftelijk bewijs moet worden gevoegd waaruit het jachtrecht op de aangeduide percelen blijkt.". Het lid concludeert dat een decretale basis nodig is.

Het voorstel van decreet gaat echter verder en legt de schriftelijke regeling op voor alle percelen van de jaarlijks in te dienen jachtplannen, en niet enkel voor de nieuw toegevoegde. Hij betoogt dat, eenmaal een schriftelijk akkoord is gemaakt tussen houder van het jachtrecht en jager of wildbeheereenheid, deze procedure niet complexer is dan vandaag. De inspanning moet immers slechts één keer geleverd worden.

Daarenboven voorziet het voorstel van decreet erin dat eigenaars die hun perceel verkopen, de houder van het jachtrecht moeten verwittigen en dat die laatste niet verantwoordelijk kan gesteld worden voor het nalaten daarvan.

Er zijn in het voorstel van decreet ook geen straffen voorzien behalve een schorsing van de jachtvergunning voor vijf jaar of een levenslang jachtverbod bij

recidive. In dit kader vermeldt hij nog dat de Gentse correctionele rechtbank in 2017 een jager veroordeeld heeft tot een voorwaardelijke gevangenisstraf en een boete, wegens het zich onterecht toe-eigenen van het jachtrecht op bepaalde percelen. Dergelijke omslachtige juridische procedure wordt in wat voorligt, vervangen door de vermelde administratieve sanctie. De indieners van jachtplannen krijgen er rechtszekerheid door.

2. Bespreking

Voor de fractie van *Piet De Bruyn* heeft jacht een plaats binnen het Vlaamse natuurbesluit, maar zijn er ook duidelijke klijtlijnen en beperkingen. Ook hij wil evolueren naar zo veel mogelijk schriftelijk bewijs, maar dat werd in het kader van een politiek compromis inderdaad beperkt tot uitbreiding of wijziging van een jachtplan. Volgens hem is een paar jaar geleden een oplossing gevonden voor het door de Raad van State gesignaleerde probleem van de decretale rechtsgrond (*Parl.St.* VI.Parl. 2014-15, nr. 344/9).

Verder stelt hij een mentaliteitswijziging vast bij de wildbeheereenheden en beseffen zij dat jacht slechts een draagvlak kan verwerven op voorwaarde van transparantie en respect voor de regels. Op heel veel plaatsen wordt al spontaan gewerkt aan het schriftelijke bewijs. Recente jachtplannen bevatten heel wat correcties na reacties van burgers en verzoeken om schrapping. Het lid erkent wel dat niet alle arrondissementscommissarissen dat even vlot en ernstig afhandelen, maar daar kan de minister volgens hem iets aan doen zonder dat een decretale wijziging noodzakelijk zou zijn.

Vervolgens herinnert hij aan het delicate evenwicht dat is bereikt en waartoe ook de verbintenis behoort om de regeling niet meer te wijzigen tijdens deze legislatuur. Anderzijds onderstreept hij dat voor de N-VA bij de vorming van de volgende regering kan gekeken worden naar het geheel van die regelgeving en haar toepassing, met het oog op vereenvoudiging en verduidelijking, of verscherping van bepaalde regels.

Tot slot vindt hij ook de keuze voor een beperking van de duur van de toekenning van het jachtrecht tot vijf jaar niet logisch. Om al de genoemde redenen steunt hij het voorstel van decreet dan ook niet.

Hermes Sanctorum-Vandevoorde vindt een politiek compromis eerbaar maar is toch blij dat Piet De Bruyn een opening maakt voor een toekomstige wijziging. Hij erkent dat de digitalisering een en ander mogelijk heeft gemaakt, met name voor actieve burgers. Blijft echter het feit dat de jacht te ingrijpend is als activiteit om geen schriftelijk bewijs te eisen. Men laat in feite mensen gewapend met geweren rondlopen, die zich beroepen op mondelinge afspraken van honderd jaar geleden. Hij hoopt dan ook dat het schriftelijke bewijs er komt in het volgende regeerakkoord.

Tinne Rombouts treedt het doel bij om jacht zo transparant en rechtszeker mogelijk te laten plaatsvinden. De vraag om een volledig schriftelijke regeling vindt ze echter disproportioneel. Ook de beperking tot vijf jaar staat volgens haar haaks op het streven naar duurzame jachtplannen. Volgens haar brengt het voorstel van decreet zo veel werk met zich mee dat men er de jacht mee onderuithaalt als instrument voor faunabeheer. Bovendien vindt ze de voorziene administratieve sanctie van het verlies van de jachtvergunning voor vijf jaar een ingrijpende sanctie, laat staan het levenslange jachtverbod, dat voor haar zeker te ver gaat.

Verder betoogt zij dat er de voorbije jaren heel wat aanpassingen zijn gebeurd, waarbij zij erkent dat #schietinactie heel wat teweeg heeft gebracht op het vlak

van sensibilisering. Dat is positief. Anderzijds heeft de Hubertusvereniging de verantwoordelijkheid genomen de jachtplannen te digitaliseren en te zuiveren. Ook zij argumenteert dat er al een instrument bestaat om zich te laten uitschrijven. Volgens haar gaat het in 95 procent evenwel louter om administratieve opschoningen, want geen enkele jager gaat jagen op een perceel waar een woning op staat. Voor haar zijn de geest en de praktische werkbaarheid belangrijker dan de details op papier.

Het lid geeft wel toe dat jacht een impact heeft op de omgeving en vragen oproept bij plattelandsbewoners of recreanten. Zij pleit ervoor dat jagers een goede relatie opbouwen met de bewoners door middel van communicatie en transparante informatie. Dat moet volgens haar te velde gebeuren en niet met een papiertje.

Een schriftelijk bewijs zorgt voor administratieve knelpunten, want faunabeheer door jacht vereist voldoende aaneengesloten gebied. Dat moet mee in overweging genomen worden. Zij besluit dat al grote stappen zijn gezet, dat die alle kansen moeten krijgen maar dat ze ook moeten opgevolgd worden. Voor de algemene invoering van schriftelijke toestemming is echter geen aanleiding.

Bart Caron stipuleert dat het voorstel van decreet geen uitspraak doet over het wezen of bestaansrecht van de jacht. Verder stelt hij vast dat de heilige waarde van eigendom in Vlaanderen blijkbaar nog overtroffen wordt door die van de jacht.

Wat de administratieve rompslomp betreft, wijst hij erop dat het vandaag de jager is die komt jagen op het terrein van iemand anders en dat het die andere is die moet vragen dat de jager niet komt jagen. Er is dus sprake van een omgedraaide verantwoordelijkheid: wie geen jacht op zijn perceel wil, moet daarvoor een administratieve procedure doorlopen. Hijzelf vindt het daarentegen evident en elementair dat iemand die andermans perceel voor iets wil gebruiken, daarvoor de toestemming moet krijgen.

Verder is hij bereid om de bepaling van de beperking tot vijf jaar te veranderen of zelfs sine die te verlengen tot de eerstvolgende eigendomsoverdracht. Dat is geen breekpunt.

Hij voert geen kruistocht tegen de jacht maar wil een bestaand fenomeen binnen gereguleerde grenzen en transparante bepalingen houden. Het blijft een feit dat terreinen waar veel mensen circuleren, zoals scholen, speelterreinen of parkjes, gemarkeerd zijn als jachtgebied omdat de eigenaar geen schrapping heeft gevraagd. Dat is het gevolg van onze ruimtelijke ordening en de ouderdom van de plannen.

Hij is zich ook bewust dat een aaneengesloten gebied van 40 hectare moeilijk samen te stellen is in het versnipperde Vlaanderen met zijn zeer hoge bevolkingsdensiteit. Net daarom en vanwege de potentieel ingrijpende gevolgen, is maximale transparantie noodzakelijk.

Hij sluit af met de voorspelling dat de voortschrijdende digitalisering ervoor zal zorgen dat de voorgestelde overeenkomsten administratief zeer gemakkelijk worden.

Bart Dochy repliceert dat de genoemde terreinen ooit op basis van een mondelinge overeenkomst in een jachtplan zijn opgenomen. Voor wie daar niet meer toe wil behoren, bestaat een procedure. Hij blijft erbij dat het voorstel van decreet haaks staat op het streven naar administratieve vereenvoudiging.

Jagers doen meer dan konijnen schieten, verzekert hij. Zij beheren de natuur, stellen beheersplannen op en doen tellingen in dat kader, waarbij hij in het bijzonder hazen en vossen vermeldt.

Tinne Rombouts stelt dat de jager boven het eigendomsrecht niet de jacht stelt, maar het algemeen belang. Jacht is immers duurzaam faunabeheer. Zij noemt het instrument essentieel, al erkent zij dat goede afspraken nodig zijn. De beheersopdracht van de jager wordt onmogelijk als zijn gebied onvoldoende groot is. Dat is volgens haar de reden waarom omgekeerd wordt gewerkt en dat men zich desgewenst moet uitschrijven.

Hermes Sanctorum-Vandevoorde preciseert dat jagers geen natuur- maar populatiebeheerders zijn. Dat die laatsten een meerwaarde zouden vormen voor de natuur is wetenschappelijk zeer discutabel. Het is op zijn minst onvoldoende aangetoond om op grond daarvan te beweren dat de jacht het algemeen belang dient. Waar is het wetenschappelijk materiaal dat aantoonst dat jacht in Vlaanderen noodzakelijk is voor de natuur?

Hij treedt Bart Caron bij dat de bewijslast wordt omgekeerd. Iedereen moet toestemming vragen om andermans eigendom te betreden, behalve de jager.

Tinne Rombouts stelt vast dat *Hermes Sanctorum-Vandevoorde* een andere mening is toegedaan over wat de jacht zou kunnen betekenen.

Hermes Sanctorum-Vandevoorde repliceert dat die mogelijke betekenis in elk geval iets anders is dan het beweerde algemeen belang.

Tinne Rombouts blijft erbij dat jacht een heel belangrijk onderdeel is van duurzaam faunabeheer.

Bart Caron wil met zijn voorstel van decreet slechts één element van de jachtwetgeving verhelderen. Het is waar dat de jacht kan ingezet worden voor natuurbeheer, en dat die daar soms ook wordt voor ingezet. Dat is echter niet de drijfveer ervan. Dat is niet waarom jagers jagen. In een behoorlijk natuurbeheer regelt de natuur de populaties. Jacht is slechts nuttig in de mate waarin de mens de natuurlijke balans verstoort, naast andere technieken.

3. Stemming

Ter stemming gelegd worden de artikelen 1 tot en met 4, en het voorstel van decreet houdende wijziging van het Jachtdecreet van 24 juli 1991, wat de jachtrechten betreft, als geheel, verworpen met 7 stemmen tegen 1.

Tinne ROMBOUTS,
voorzitter

Piet DE BRUYN,
verslaggever